

hidtil have været givne, intet Tilfælde, hvor det efter min Mening burde have været nægtet. Jeg billiger, at det er blevet givet i alle de Tilfælde, hvor det er blevet givet, men vi vide jo, at hver Gang, et Prinsesseudstyr er blevet foreslaaet, har det været et Stridsspørgsmaal, om det skulde gives. Og man har set dette — jeg vil ikke bestride den politiske Beretigelse deraf — undergivet Hensynet til den politiske Situation. Det er lidet ønskeligt, og det vilde være godt, mener jeg, baade for Kongehuset og for Rigsdagen, om der ved Lov blev givet almindelige Bestemmelser for, i hvilke Tilfælde Udstyr skal gives, om muligt Bestemmelser om, med hvilke Summer eller i hvilket Forhold saadanne Udstyr skulde tildeles.

Det er altsaa de Indvendinger, jeg tillader mig at gøre mod Lovforslaget: dels at det ikke løser sin Opgave paa en efter min Mening fyldestgørende Maade, dels at det ikke har medtaget Ting, som man maatte ønske medtagne her.

N. Neergaard: De Tanker, der ere nedlagte i dette Forslag, ere udførligt drøftede i Finansudvalget, og der er der gjort Rede for det Standpunkt, som et Flertal af Udvalget, hvortil ogsaa jeg hørte, har indtaget i denne Sag. Der blev gjort Rede derfor under Forhandlingerne om Hofpensionsloven i Fjor, baade af den højtærede Finansminister og af det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Jensen-Sønderup). Jeg har deltaget i disse Forhandlinger og har været enig i deres Resultat, hvis Hovedindhold blev refereret her i Tinget ved Behandlingen af Lovforslaget om Hofpensioner, og paa dette Resultat er dette Lovforslag bygget. Det er, forekommer det mig, i et og alt et Udtryk for det, som et Flertal i Finansudvalget enedes med den højtærede Finansminister om i Fjor, og deri ligger der ogsaa, at jeg fuldkommen kan tiltræde Forslaget. Jeg er enig med det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds i, at det var heldigt ogsaa paa andre Omraader, der berøre Kongehusets finansielle Mellemværende med Staten, at naa til at erstatte de Lejlighedslove, der gives om disse Spørgsmaal, med faste Regler. Men jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) i at bebrejde den højtærede Finansminister, at han ikke i Forbindelse med dette Forslag er fremkommen med Forslag til en Ordning heraf. Det er nemlig et andet Spørgsmaal, som vi muligt

i Fremtiden ville kunne komme til at drøfte, men der er ikke nogen Sinde, saa vidt mig bekendt, i Finansudvalget blevet forlangt og heller ikke af Ministeren løvet, at disse Spørgsmaal skulde løses samtidig.

Efter mit Skøn er dette en endelig Løsning af det Spørgsmaal, som det er Formaalet for Lovforslaget at faa løst. Der kan nemlig ikke blive Tale om, forekommer det mig, at vi ved et nyt Tronskifte komme til at staa overfor Spørgsmaalet om ekstraordinært Tilskud til Pensionering af de Funktionærer, som have tilhørt den afdøde Konges Hof. Der staaar udtrykkeligt i Lovforslaget, at for Fremtiden skal saadan Understøttelse være Statskassen uvedkommende, „idet de paa-gældende Pensioner og Understøttelser udredes af den ny Civilliste“, d. v. s., at hvis den Pensionskasse, som bliver oprettet, og til hvilken Staten tilskyder 25,000 Kr. aarlig, ikke skulde være i Stand til at tilvejebringe Pensioner, som menes at være tilstrækkelige, nu vel, saa er det den ny Konges Civilliste, som har at supplere disse Pensioner, hvis Civillisten finder det rigtigt og nødvendigt at gøre det. Der kan aldrig komme til at paahvile hverken retsligt eller moralsk Staten nogen som helst Byrde i den Anledning.

Jeg anser det, som jeg allerede i Fjor havde Lejlighed til at sige, som overmaade ønskeligt, at vi paa saa mange Punkter som muligt blive fri for Drøftelser af finansielle Mellemværender mellem Kongehuset og Statskassen, og jeg mener, at dette Lovforslag giver en saadan fast Regel, som i Virkeligheden skaffer os fri derfor paa dette Omraade. Ogsaa af den Grund anser jeg det for heldigt, at vi faa en Lov som denne; thi derved bliver Spørgsmaalet om, hvor stort et Hof Kongen vil føre — om han vil føre det under beskednere Former eller, hvis han muligvis ejer Privatformue, under større og rigere Former — Statskassen uvedkommende, hvad det ogsaa bør være. Det var det ikke efter den tidligere Ordning. Det kan ikke nægtes, at Lovgivningsmagten nu ikke staaar frit overfor Spørgsmaalet om Hofpensioner. Man kan gentage det saa mange Gange, man vil, det er dog givet, at efter Pensionslovene af 1851 og 1858 staa vi ikke frit. Og i det Øjeblik en Konges Formuesforhold muliggjorde ham at omgive sig med et stort og glimrende Hof, vilde det betyde for Statskassen, at en Del af Udgiften kom til at falde paa den, hvilket ikke er rigtigt. Nu udelukkes dette. For Fremtiden ville vi kun have et bestemt Bidrag at